

L'ESPURNA

Organ de premsa revolucionària. Portaveu del P.O.U.M. n° 1. MAIG-1980. 10 pts.

EDITORIAL

L'organització dels Països Catalans del P.O.U.M. enceta amb aquest número una publicació en llengua catalana i al nivell territorial del nostre projecte nacional.

Hem considerat adient de fer-ho just ara, (quan els moviments unitaris que el P.O.U.M. ha contribuït a crear i a tirar endavant, tant a Catalunya com al País valencià, són ja una certa realitat), perquè volem una publicació per a plantejar, dins aquests "moviments" diverses qüestions encara poc debatudes i per a crear, dins d'ells, una corrent d'opinió que tingui les coses clares: perquè no quedi tot en una nova esquerra autoritària, ni en nous "corporativismes".

El P.O.U.M. considerem que ni el B.E.A.N. a Catalunya ni el "Front" al País valencià —tots dos moviments on el P.O.U.M. està integrat— són encara allò que haurien de ser. Nosaltres els volem més clarament definits per models antiautoritaris i antiburocràtics, i més clarament oberts i unitaris per la convergència de tots els sectors radicals, de tots els oprimits. I no a soles els nacionalistes.

Perquè no som d'acord amb certs punts defensats per altres corrents d'opinió dins aquests dos moviments, i volem explicar perquè pensem que no és pas així.

Per exemple, hi ha sectors que pensen que no cal parlar de "trencament democràtic" ni reclamar conseqüentment les llibertats democràtiques que, "teòricament" caben dins una democràcia burgesa. Nosaltres pensem, per contra, que cal exigir el compliment dels drets humans, que cal denunciar les tortures a "Amnesty" o que cal dir que açò no és més que postfranquisme vernissat. Pensem que és aquesta la manera que connectarem amb grans sectors del nostre poble i no pas predicant difusos i fantasmals "trencaments anticapitalistes o proletaris" que semblen molt radicals (de paraula) però que són mancats de concreció pràctica i que ens condemnen a quedar com a llunàtics davant la propaganda capitalista i reformista. "Cal fer allò més radical i, ensems, més comprensible".

Nosaltres no som d'acord tampoc amb cap corporativisme, ni nacionalista, ni liberal, ni ecologista, ni feminista ni gaites. És clar que, primerament, molts d'aquests moviments han de ser autònoms, però pensem que, una vegada afirmada aquesta autonomia, quedar-s'hi és fer corporativisme. Especialment preocupant ens sembla la tendència corporativa de certs sectors nacionalistes que afirmen que "a soles els qui parlen català són valencians" o que "cal odiar els qui viuen al País valencià i no parlen català", o que es dediquen tant a fer fetixisme amb banderes i tant poc a lluitar per l'alliberament dels empresonats o a lluitar amb totes les conseqüències contra el terrorisme nuclear o a donar alternatives dins el moviment obrer. No som d'acord a privilegiar el nacionalisme sobre l'ecologisme, ni a discriminar les tendències llibertàries com alguns pretenen, ni cap altra actitud que, tot volent ésser molt nacionalista, no fo sinó folkloritzar el fet nacional i histeritzar-lo. Nosaltres som partidaris de l'oficialitat de la llengua catalana, però pensem que no podem ser intolerants ni "odiar" a ningú perquè encara no parla català. Si aquesta gent es dediquessin més a tirar un cable —al pesu del canó, als barris— per a la integració dels immigrants, segur que no dirien aqueixes parides tan poc simpàtiques, i tant en pla "soviético-almogàvers".

Nosaltres, el P.O.U.M., tampoc no som d'acord amb els qui defensen, al País Valencià, l'Estatut d'Eix, perquè pensem que, a més de ser insuficient, ni tan sols reivindicar-lo és realista, car no té cap possibilitat de tirar endavant. El P.O.U.M. mai no gastarem les nostres energies dient que el 151 és bo, mai no el reivindicarem. Però cas d'haver referèndum al País valencià —que no n'hi haurà— votariem SI, com en Andalusia van fer totes les forces d'esquerra radical sense excepció: per tal de ser més forts, per tal de derrotar la màfia de la U.C.D. Mentrestant, cridarem "Independència" i "que se'n vagin", per demostrar el nostre més totu rebuig a qualsevol de les formes que l'opressió pren, des del terrorisme nuclear fins a les IBM de la policia "democràtica", des del feixisme i l'espanyolisme fins al militarisme i la clericalia, des de la repressió sexual a les tortures a les presons o als manicomis. El nostre crit d'"Independència" no implica cap separatisme dins la classe obrera —que sempre haurà de buscar la seva unitat— sinó un intent de "sestabilitzar" —que diuen els politicastres— l'Estat de la burgesia, de plantejar-li la guerra de guerrilles —fora del seu terreny— en lloc de seguir per l'emmerdat camí —guerra regular on els treballadors portem totes les de perdre— de les autonomies "dintre d'un orden". En una paraula: ja que no hi ha perspectives de desfer l'Estat capitalista per la via directa —per la falta de canals organitzatius, mirarem de desestabilitzar-lo tot tirant endavant els moviments nacionalitaris—, ja que ací si que hi ha aquests canals d'organització per a les capes treballadores; són els Herri Batasuna, els BEAN, els UPC i els "Front".

"L'Espurna" resta oberta des del primer moment a tots aquells grups antiautoritaris i pro-unitaris i anticorporativistes que vulguin exposar llurs propostes. I diem que pensem lluitar per crear una tendència oberta, d'aquestes característiques. Per tal d'aconseguir un BEAN i un Front realment representatius del teixit social, i no pas una nova experiència frustrada dels i per als nacionalistes de sempre.

Finalment, diem també que fem "L'Espurna" perquè estem raonablement convençuts de la necessitat d'un partit, o com es vulgui dir: un grup de gent mínimament autodisciplinada i coordinada, amb un mínim d'experiència i de preparació política com per a poder defensar una línia revolucionària i antiautoritària, capaç d'ajudar a dinamitzar el BEAN i el Front —que aquest és el greu problema del BEAN i del Front— i de connectar amb sectors socials amples —sense per això renunciar a res: per als durs temps que s'aveïnen. Amb el cap gelat, honradament, pensem que és així, i per això volem "re-bastir un POUM": el nom el creiem apropiat, perquè arplega la tendència revolucionària i antistalinista més explícita i històricament més arrelada als Països Catalans.

Però, això —el corrent anticorporatiu i antiautoritari, i el partit o grup polític— no ho volem fer nosaltres sols, sinó, sobretot, discutint-ho amb vosaltres, els antiautoritaris dels Països Catalans.

Jordi Pujol, la Generalitat i el "model europeu"

Jordi Pujol, flamant nou President de la Generalitat, ha aconseguit finalment de formar el seu govern "nacionalista", un govern monocolor que, malgrat la imatge que ha volgut donar d'amplitud de criteris polítics, representa únicament els interessos d'una burgesia catalana, més o menys liberal, però estretament vinculada al capitalisme monopolista internacional. Aquest és, i no pot ésser d'altra manera, el caràcter de classe del que ha esdevingut primer govern estatutari de la Generalitat.

Jordi Pujol, cert, ha tingut dificultats en formar el seu govern. D'una manera intel·ligent hagués volgut comprometre l'Esquerra Republicana i els socialistes en un govern de coalició. Però aquests no podien tolerar que el PSUC fos l'única oposició d'esquerra al Parlament i l'Esquerra no podia tampoc permetre que el seu radicalisme verbal es posés en evidència, en realitzar una tasca de govern que no s'hagués diferenciat massa de la política convergent. I, per altra banda,

Convergència no podia integrar la UCD catalana en el govern, sense que el seu "nacionalisme" sofrís una forta batzegada. La opció final ha estat, doncs, constituir un govern monocolor que gaudirà d'un "suport crític" dels representats del partit governamental i de l'Esquerra Republicana.

La formació del nou govern planteja, però, una situació política, que al marge de la feblesa intrínseca del nou govern —d'acord a la correlació de forces parlamentàries—, provocara necessàriament l'aparició de nombrosos conflictes i tensions. Per una banda, Jordi Pujol s'ha apressat a presentar un programa de govern que ell mateix ha qualificat de nacionalista. Què vol dir, però, per Pujol ésser nacionalista? Que exigirà la immediata llibertat dels patriotes catalans? Que plantejarà una batalla política frontal contra el Govern central per assolir l'autogovern real per a Catalunya? Que s'oposarà al nomenament d'un supergovernador a Catalunya? Francament, ho dubtem. El projecte na-

Es molt fàcil i demagògic parlar de model europeu de societat remetent a l'economia lliure de mercat o a les llibertats democràtiques. El model d'economia lliure de mercat —que en una societat liberal representaria la independència de la vida econòmica en relació al poder polític— és negat per la pròpia naturalesa de les relacions que imposa el capitalisme actual. O no es el senyor Trias Fargas —el nou conseller d'economia i finances— un membre destacat del supergovern mundial anomenat Comissió Trilateral? Avui —i cal dir-ho clar— "economia lliure de mercat" vol dir deixar llibertat absoluta als grans monopolis perquè desenvolupin la seva capacitat productiva i financera i resolguin la crisi econòmica com convingui més bé als seus interessos.

Jordi Pujol ho ha dit molt clar: ara cal posar-nos a treballar. Cal bandejar les vagues, cal disciplinar el treball, cal flexibilitzar plantilles, si convé; cal, en definitiva, retornar al mite del productivisme, si volem redreçar econòmicament i social Catalunya. I és que la Catalunya de Pujol és la Catalunya dels banquers i dels empresaris que amb tanta generositat varen contribuir a la victòria de Convergència i Unió.

Però el model europeu de societat té també una vessant política: el progressiu autoritarisme de l'Estat, la progressiva limitació de les llibertats que sofreix el món capitalista actual. En el món del treball, el "Estatuto de los Trabajadores" i tot el seguit de lleis que s'estan aprovant, compleixen a la perfecció aquesta funció "reguladora". En el camp de la docència, l'Estatut de Centres Docents, aprovat a Madrid amb els vots de la minoria "catalana", ha reglamentat ja convenientment les normes pertinents perquè l'ensenyament no plantejés excessius problemes de consciència. Mentres en la resta de la societat civil val a dir que Pujol no tindrà massa maldecaps: totes les institucions coercitives i represores que actuen a Catalunya depenen de l'Estat central.

En qualsevol cas, la Generalitat de Pujol, el seu model europeu i les seves propostes no tenen res a veure amb les reivindicacions i amb les lluites de la Catalunya popular que combat per la seva emancipació.

Pelai Pagès

Amnistia per tots

Quan llegim les pintades de diferents grups de l'esquerra nacionalista demanant la llibertat dels patriotes catalans, pensem que s'han oblidat dels altres, d'aquells que han estat empresonats per motius polítics que, tot i semblar-se són d'una altra mena.

Per a nosaltres, la lluita independentista i anticapitalista són dues parts d'una mateixa cosa. En principi perquè la independència, a qualsevol lloc, és incompatible amb el capitalisme; els capitalistes (també els de la Banca Catalana) no deixaran mai que el seu estat es desintegri. Pel capitalisme és una qüestió de vida o mort i, dissortadament, no té cap vocació de suïcida.

Així, els "esforços" de Pujol cap a un govern català no són més que demagògia pura i simple per a mantenir el seu poder i per a poder representar des d'una posició de força els interessos del capitalisme català a Madrid. Naturalment que el joc que li ha tocat jugar té unes característiques molt ambigües dins d'un marc legislatiu que tindrà que ser forçosament una mica diferent però que tendeix a conservar tots els mecanismes estatals com fins ara (cossos repressius, etc.).

Per això nosaltres cridem a defensar a tots aquells que es troben empresonats per una paràctica anticapitalista dins o fora de l'independentisme.

PRESOS POLITICS AL CARRERI

nacionalista de Pujol no pot anar més enllà d'una genèrica proposta culturalista que, ben segur, no arribarà ni a plantejar la urgent necessitat de la oficialitat exclusiva de la llengua.

Perquè no hem d'oblidar el fonament de classe del nou honorable i de les forces econòmiques i socials que el recolzen. Convergència va basar tota la seva campanya en la defensa i el potenciament del model europeu de societat, potenciament que a nivell de slogans electorals implicaven "anar per feina" i "aixecar Catalunya". I no ens enganyem, el model europeu de societat, avui per avui, ens remet a un capitalisme en crisi que intenta sobreviure refermant el poder dels grans monopolis; que colpeja la classe treballadora disminuint la seva capacitat adquisitiva i abocant-la a l'atur; que potencia les centrals nuclears com a úniques fonts energètiques que permeten al capitalisme de mantenir l'increment de beneficis i assegurar el seu desenvolupament.

Biblioteca
i Herència Cultural
CEDOC

Per un moviment de tots els oprimits, per l'esquerra unida del país Valencià

Les actuacions de certs sector "maulets" al País valencià i també algunes declaracions, han resultat tan amargues i tan desagradables per a uns altres —libertaris i antiautoritaris en general, sectors ecològics, autònoms, gent relacionada amb partits estatalistes, immigrants, etc.— que l'única manera de tirar avant és conservar les distàncies i crear diferents tendències independents dins el moviment (podrien haver-hi una tendència antiautoritària, una altra nacionalista, una altra leninista, i gent sense per exemple). Les tendències poden ser perilloses per a la consolidació del moviment, però no estem disposats a contribuir a la creació d'un moviment sospitos de cobejar xovinismes i autoritarismes. Demanem claretat. Demanem que no siga un moviment tancat cap a cap sector radical. Demanem que no siga exclusivament nacionalista —per tant no ens semblen massa apropiades les sigles de "F.E.N."— ja que molts revolucionaris i radicals poden no sentir-se representats per un nom tan confús com el de "nacionalista". Demanem que tinga clara la diferència entre ser antiespanyolistes —que nosaltres ho som, ho siga, estar en contra del nacionalisme d'Estat espanyol — i ser xovinistes —o siga, pretendre oposar el poble català i espanyol com a enemics. Ens sembla

també discutible que l'esquerra adopte mètodes propagandístics fetixistes i un cert militarisme, si hi ha perill que s'els indigeste, com passa amb certs sectors "maulets": volem dir, que es dediquen a fer el fantasma tot pensant que són ells, i que substituïsquen les accions raonades per l'activisme raonat.

Cal que la gent sense antiga militància política que s'ha incorporat recentment al moviment raone i valore experiències, i no a soles faci pintades i accions. Cert que la defeció de la gran majoria de la militància revolucionària de sota el franquisme, ha creat un buit immens, de manera que les noves generacions han de començar des de zero i, probablement, duquen el mateix camí, no escarmentant en cap d'altri i pegant-se hosties contra la paret. La responsabilitat de la vella militància per la seua defeció, en l'actual avanç de la barbàrie —d'una barbàrie autèntica i tecnificada— és immensa. I la responsabilitat de les burocràcies que els van "cremar" a soles pot rebre un nom: el de criminal.

Però, és clar: n'hi ha qui no vol valorar més que a curt plaç, i per aquí se'ns "colen" els enemics, i les derrotes futures.

RICARD COLOM

Cap a un nou model de nacionalisme revolucionari als Països Catalans

La derrota electoral de les organitzacions que el 20 de març es varen presentar sota el rètol polític del nacionalisme radical posa de relleu un seguit de problemes i de qüestions que cal plantejar a fons si entre tots volem fer avançar el moviment d'alliberament nacional i de classe a Catalunya i volem sortir del cul de sac en el que ens va situant progressivament la institucionalització de la democràcia burgesa a casa nostra.

Certament, enceto l'article parlant de derrota —amb totes les connotacions que comporta el terme— perquè el fet evident de l'extraparlamentarisme en que les eleccions al Parlament de Catalunya han situat Nacionalistes d'Esquerra i BEAN no pot alegrar ningú. Anàlisi triomfalistes com el que va elaborar el Consell Polític de N.E. el passat 23 de març, autoproclamant-se com l'única alternativa, només poden servir per a aprofundir contradiccions, crear falses il·lusions i impedir un avenç real en la consolidació d'un moviment d'alliberament, que avui més que mai necessita Catalunya. Perquè entre tots som pocs, perquè ningú no té la vareta màgica de les solucions, i perquè només la pràctica social —i no un il·lusionari reflexe electoral— pot donar-nos o, en el seu cas, treure'ns la raó.

Una tasca d'aquest tipus comporta, com a primer pas necessari, la clarificació política i ideològica, que no parteixi d'esquemes purament ideològics o ideològics, sinó sobretot de pràctiques socials, d'experiències col·lectives i de realitats inapelables. I comporta també la necessitat de plantejar un tipus nou d'organització que, avui per avui, només el pot representar un moviment de base assembleària que vagi incorporant els diversos moviments sectorials de lluita en una perspectiva política més àmplia.

Es cert que sobre el paper tot això que diem no és gaire gran cosa i que, a grans trets i amb matitzacions, tant Nacionalistes d'Esquerra com el BEAN, durant la campanya electoral, han donat una imatge de moviments d'aquesta mena. Però una cosa és la voluntat i l'altra, de ben diferent, la realitat. La prova, si cal, són els fets. I la realitat demostra que avui, encara, hi ha molt de camí a recórrer. Els resultats electorals han posat de relleu la poca incidència de les opcions nacionalistes radicals entre el proletariat català, entre una classe obrera bona part de la qual és immigrada. I d'una vegada per sempre cal plantejar clarament els problemes que presenta una immigració obrera ben poc integrada a la realitat nacional de Catalunya, una immigració obrera cada dia més fastigada per la política de retrocessos permanents dels partits obrers del consens, d'una immigració obrera susceptible d'ésser manipulada pels "senioritos" neo-lerrouxistes del PSA.

La tasca no és gens fàcil. Caldrà superar nombroses dificultats i fer un esforç d'imaginació, però és ben segur que ningú pel seu compte la podrà engegar favorablement. Ens pertoca a tots, i és ja urgent obrir un procés de discussió, de mútua col·laboració i de debat públic que sense excloure ningú ens permeti començar a caminar.

Arnau Roig

Sobre "Almogavers" i "xarnegos" ("Xurros")

No recordo qui va ser, digué, a propòsit dels jueus morts pel nazisme, que era una història que no hauria pas de ser contada mai als jueus, però que, en canvi, calia refregar-los-la sense descans pels nasos al poble alemany. Per a superar els xovinismes, la cosa hauria de ser així. Per desgràcia, però, els nacionalismes contraposats sempre tenen amanda la senda de la crispació, i sol passar el contrari: que els alemanys no se n'assabentaren del tot —o que preferisquen no extraure'n totes les conseqüències—, mentre que els jueus en facen bandera —i justificació per a llurs xovinismes posteriors.

Nosaltres voldríem fer com hem dit al principi: les crítiques a l'espanyolisme en la nostra premsa en espanyol, tal com hem estat fent fins ara, per tal que sàpiguen a l'altiplà els espanyols, i ací els immigrants, allò que passa amb l'opressió nacional. I reservar les crítiques a certs sectors del nacionalisme català, per a la nostra premsa en llengua catalana. Per tal que les nostres crítiques no servisquen mai per a justificar cap espanyolisme "de rebot".

1.— FER CULTURETA I CREURE QUE HOM FA PATRIA

Fonamentalment hi ha dues maneres de manipular les diferències culturals de la població treballadora d'una determinada nació per tal d'entebolir la seua solidaritat de classe. D'una banda, el lerrouxisme, promogut per l'Estat o per grups espanyolistes. Per l'altra, un cert nacionalisme interclassista de les nacions oprimides que pretén també, a la seua manera, mantindre la divisió o els xovinismes entre immigrants i autòctons.

En el cas dels PP.CC. allò més característic que provoca gran part del confusióisme, és la presència obsessiva d'un culturalisme de via estreta que té, com a principal objectiu implícit, el d'assimil·lar culturalment i lingüística les masses immigrades a una suposta "Catalanitat" que coincideix, si fa no fa, amb el "seny" i la "Catalanitat" del Sr. Puigol.

La cosa es complica des del moment que aquest primer "culturalisme" té abundoses derivacions cap a l'esquerra. Talment, fins i tot corrents revolucionàries del nacionalisme dels PP.CC. inverteixen gran part de llurs esforços en aspectes no sempre tan decisius per a resoldre l'opressió nacional com ara són l'assimilació cultural de l'immigrant a un determinat model de Cultura Catalana, "gramàtica", "història", etc. Paral·lelament obliden els aspectes socials de la qüestió nacional —com ara l'evasió fiscal a càrrec de l'Estat central, que és quelcom que afecta subjectivament

Aquest 1r. de Maig ha estat caracteritzat per l'atur, la crisi i la desunió. Els treballadors de l'Estat espanyol hem viscut a molts llocs el que ni Franco va aconseguir: la divisió obrera, la divisió sindical, l'atomització de la classe. I no és casualitat. Aquest 1r. de Maig ha estat precedit per tota una sèrie de fets que han posat de relleu de quin costat estan els autors d'aquesta divisió, els burócrates sindicals.

Ens estem referint a la trista història dels darrers dos anys. Als pactes i "xanxulos" que en "nom dels treballadors" han portat a terme tant els dirigents d'UGT com els de CCOO.

Primer van ser els pactes de la Moncloa. Després, i "gràcies" a Redondo i cia., el famós "Acuerdo-marco" i l'Estatuto de los Trabajadores". Ja sabem tots per què serveix l'acord-marco: per reduir el nivell de vida dels treballadors, per incrementar la productivitat i la repressió contra l'absentisme, en una paraula, per augmentar els beneficis del capital. I, a més, per a dividir-nos sindicalment i tallar d'arrel la unitat d'acció del moviment obrer.

En efecte, la UGT fa tots els possibles per impedir la unitat, per dividir els treballadors, per donar suport a la política del capital. D'altra banda, CCOO, encara que majoritària, no ha tingut la valentia ni la honradesa d'enfrontar-se decididament a aquesta política. I no ho ha fet perquè té por de veure's desbordada

molt més a tota la població dels PP.CC. Obliden a sovint, igualment, el combat antirepressiu, per posar l'exemple d'un combat ben arrelat en un indret —Euskadi— on, per cert, hi ha un percentatge de castellano-parlants molt més alt que no pas als PP.CC.

Talment, aquest sectors nacionalistes, en situar el rovell de la qüestió en aspectes inassequibles, en la pràctica, a la gran majoria de sectors obrers i immigrants, s'autoaïllen socialment. Una altra cosa hauria sigut si, en comptes de centrar el problema tant en qüestions culturals, l'hagueren situat, com a Euskadi, en el terreny antirepressiu, el qual evidentment resulta més comprensible per a obrers i immigrants: més humanitzat. I, per tant, més adient per a fer confluïr autòctons i immigrants. I, per suposat, més radical.

Però als PP.CC. sempre hem sigut molt lletraferits, diuen.

Davant la incomprensió de la major part de la classe obrera i sobretot de la immigració —cosa que passa molt menys a Euskadi—, aquestes corrents revolucionàries, en comptes de mirar de connectar llur tècnica a la realitat concreta, preferixen optar per la reacció visceral i dir parides com: "cal odiar els qui viuen als PP.CC. i no parlen català".

pels treballadors, perquè els seus dirigents també volen mantenir la lluita a nivells "tolerables". En realitat, tant la burocràcia d'UGT —descaradament— com la de CCOO —veladament— estan jugant amb les esperances dels treballadors.

El balanç dels dos darrers anys és, doncs, negatiu pels treballadors: no solament no s'ha assolit la unitat sinó que ha augmentat la divisió i tot això quan s'està configurant el marc legal en que es desenvoluparan a partir d'ara les relacions laborals ("Estatuto de los trabajadores", lleis de vaga i d'empleu, etc.). I les lluites han disminuït, el nostre poder adquisitiu s'ha vist reduït, l'atur ha augmentat.

Davant aquest panorama, els treballadors, avui més que mai, necessitem la unitat, però no la unitat de les burocràcies sinó la dels treballadors, de les bases. Si els dos darrers anys ens demostren alguna cosa és que la delegació de funcions en mans dels "dirigents" sindicals condueix a la desfeta.

És necessari, doncs, reprendre la tradició mantinguda en els darrers quinze anys: reprendre les assemblees, la democràcia directa. Reprendre el col·lectiu obrer com a tal i no les "capelletes" sindicals. Reprendre la solidaritat. En una paraula, deixar el camí dels pactes i reprendre el camí de la lluita. TAN SOLS LA LLUITA PAGA.

El 3 de juní
TOTS A COFRENTES!

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDEC

CORRESPONDENCIA Y CONTACTOS

BARCELONA. Fontanella, 20-6° E. Tlf: (93) 302.13.66, ext. 22. Permanències: Luns i viernes de 7 a 9. CASTELLON. Apdo. de Correos 262. Tlf: (964) 22.37.96 (Ricard). VALENCIA. Libreria "Trece". Trafalgar, 35 Bajo. Tlf: (96) 154.99.55 (Quart de Poblet).